

Моята приятелка Айше

Дана Цветкова, Пловдив, 17 години

От всичко най-много обичам ваканциите. Лятната разбира се ми е любима. Тогава отивам на село – при баба. Там се чувствам свободна и щастлива. Обичам да се наслаждавам на слънцето, да играя и да се смея с моите приятели.

Момчетата и момчетата от село се подиграваха на едно момиче. Присмиваха и се на всичко – от това, че се облича скромно, до това че не знае някои думи на български. Тя обича да общува, а другите страняха от нея, защото е ромка. Името и е Айше.

Аз се опитах да се сближа с нея. Айше усещаше добронамереното ми сърце. Идваше вкъщи. Играехме на криеница, дама и „Не се сърди човече“. Скачахме на въже. Слушахме музика. Четяхме книги. Почувствах доброто и сърце и постепенно стана моята най-добра приятелка на село.

Айше ме научи да правя „циганска баница“. Рецептата е много проста - филия хляб, която мажехме с олио, поръсвахме със сол и червен пипер. Обичахме да хапваме от този специалитет през горещите летни дни. Когато ожаднеехме си правехме айран. Седяхме на дървени трикраки столчета под асмата. Тя е много приказлива и любознателна. Разказваше увлекателно разни смешни истории. С нея никога не е скучно.

Моята приятелка има мечта. Нейното голямо желание е да научи английски и да види Ню Йорк. С часове ми е говорила за това. За съжаление Айше не знае нито една дума на английски. Всъщност знае само една – sorry. Тя мечтае да научи най-популярния език в света, но в училището на село учител по английски език няма.

Аз разбирам Айше. Усещам огромното ѝ желание да научи езика на Шекспир. Тогава взех своето решение. Ще науча английски. Така ще помогна на моята приятелка да осъществи своята мечта.

Сега уча английски. Пазя учебниците, тетрадките и речниците, за да ги дам на Айше.

Знам, че един ден с нея ще си говорим на английски и ще се снимаме пред Статуята на Свободата.